

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 7 czerwca 2022 r.

DIH-3.707.60.2022.MB

DECYZJA DIH-III/79/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706 z późn. zm.) oraz art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji PO.33.ZSE.12.2022.PC Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 14 marca 2022 r. (sygn. akt: DS.8361.12.2022), na mocy której przedsiębiorcy Panu Marcinowi Domańskiemu, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: AGD Marcin Domański w Garwolinie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 21 - 26 stycznia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Warszawie (zwanego dalej: „Mazowieckim WIIH” bądź „organem pierwszej instancji”), przeprowadzili kontrolę w sklepie AGD przy ... , należącym do przedsiębiorcy ... (zwanego dalej „przedsiębiorcą”, „stroną” lub „kontrolowanym”).

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162 z późn. zm.) zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli ponieważ kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

W wyniku podjętych działań inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będący dystrybutorem sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z

2020 r., poz. 1893 z późn. zm.) (zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie), nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto stwierdzono, że kontrolowany nie wywiesił informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co naruszało art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

Wszystkie ustalenia kontroli zostały zawarte w protokole kontroli z 26 stycznia 2022 r. nr DS.8361.12.2022, do którego kontrolowany nie wniósł uwag.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), zwanej dalej: „Kpa”, Mazowiecki WIIH zawiadomieniem PO.33.ZSE.12.2022.KS z 17 lutego 2022 r., poinformował przedsiębiorcę ..., o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytych sprzęcie.

Jednocześnie, w piśmie tym organ pierwszej instancji poinformował stronę o przysługującym jej, na podstawie art. 10 §1 Kpa, przed wydaniem decyzji, prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z tych uprawnień.

W dniu 14 marca 2022 r. Mazowiecki WIIH, na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję PO.33.ZSE.12.2022.PC, na mocy której przedsiębiorcy ... , wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1 - 3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie.

W dniu 7 kwietnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH:

- odwołanie z dnia 21 marca 2022 r. przedsiębiorcy ... od ww. decyzji, jednakże obarczone brakiem formalnym, tj. nie zostało opatrzone podpisem strony;
- pismo z dnia 1 kwietnia 2022 r., w którym strona usunęła braki formalne.

Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania względnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej.

Pismem z 27 kwietnia 2022 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę ... , o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji Mazowieckiego WIIH z 14 marca 2022 r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 ww. ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzona na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wskazuje, że dystrybutor sprzętu elektrycznego bądź elektronicznego jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy, wskazujących że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;

- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Dodatkowo, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

W myśl art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość - nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5.000 zł do 500.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

Zgodnie art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia - w czasie jednego postępowania - kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeprowadzeniu analizy zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Mazowieckiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że przedsiębiorca ... , nie wykonał ciężących na nim obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o których mowa w art. 37 ust. 1–3 oraz
- art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c., art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. Tym samym działania Mazowieckiego WIIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona w odwołaniu zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 7 Kpa poprzez naruszenie zasady praworządności (legalizmu), a przez to również konstytucyjnej zasady państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP), jako że organ pierwszej instancji nie rozpatrzył wnikliwie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego;
- art. 77 § 1 w związku z art. 75 § 1 Kpa poprzez błędną interpretację zgromadzonych w sprawie dowodów, nierozpatrzenie materiału dowodowego w sposób wyczerpujący, jak również wybiórcze traktowanie dowodów zgromadzonych w sprawie,
- art. 80 Kpa poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, jako że w ocenie strony, organ pierwszej instancji oparł się przy rozpatrywaniu sprawy wyłącznie na subiektywnym przeświadczeniu, nie zaś na faktach jasno wynikających z przedstawionych dowodów.

Odnosząc się do argumentów strony postępowania przedłożonych w odwołaniu dotyczących naruszenia art. 7 Kpa, art. 77 § 1 w związku z art. 75 § 1 Kpa oraz art. 80 Kpa, Prezes UOKiK zauważa, że artykuły te określają zasady postępowania administracyjnego. Stanowią, one m.in., iż w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Ponadto wskazują, że przed wydaniem decyzji organ jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć zebrany materiał dowodowy, zaś sprawa oceniana jest na podstawie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego. Przy czym jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny (art. 75 Kpa). Z przepisów tych wynika m.in. tzw. zasada prawdy obiektywnej polegająca na zobowiązaniu organu do podejmowania wszelkich kroków, niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy, który będzie zgodny ze stanem rzeczywistym.

Z zasady ogólnej prawdy obiektywnej (art. 7 Kpa) wynika nakaz podjęcia przez organ administracji publicznej wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, co znajduje swoją konkretyzację w treści art. 77 Kpa, zgodnie z którym organ administracji jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Przepis ten nakłada na organ administracji publicznej prowadzący postępowanie obowiązek zgromadzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, a następnie pełnej analizy całokształtu tego materiału celem prawidłowego ustalenia podstawy faktycznej decyzji administracyjnej (zob. wyrok WSA w Warszawie z 24 kwietnia 2014 r. VIII SA/Wa 1056/13, LEX nr 1486656). Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności zostaje wykluczony ustaleniami dokonanymi w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 Kpa), zgromadzonego i rozpatzonego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści. Powyższe ustalenia organu winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

W ocenie Prezesa UOKiK, w przedmiotowej sprawie Mazowiecki WIIH postępował w zgodzie ze wskazanymi wyżej regułami postępowania administracyjnego przeprowadzonego ściśle według wymagań Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Analiza akt sprawy wykazała, że Mazowiecki WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł się na spójnym i jednoznacznym materiale dowodowym, a przede wszystkim na protokole kontroli o sygnaturze DS.8361.12.2022. Z protokołu bezwzględnie wynikało, że w kontrolowanym sklepie w dniu kontroli nie zamieszczono informacji wymaganych przez art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie. Dokument ten posiada walor dokumentu urzędowego, o którym mowa w art. 76 § 1 Kpa. Jak wynika z wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 2107/19 (lex nr 3034073), protokół kontroli jako dokument urzędowy korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń. Dokument urzędowy stanowi podstawowy element materiału dowodowego w postępowaniu administracyjnym. Dokumenty urzędowe korzystają ze szczególnej mocy dowodowej, ponieważ stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone. Z dokumentem urzędowym związane jest domniemanie prawdziwości jego treści. Organ prowadzący postępowanie nie może wobec tego swobodnie oceniać ani kwestionować treści dokumentu urzędowego. Istota protokołu z kontroli wyraża się w tym, że dokument ten odzwierciedla i potwierdza istniejący w momencie kontroli stan faktyczny. Prezes UOKiK wskazuje, że strona nie zgłosiła w trybie art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej żadnych uwag do protokołu kontroli. Uwagi nie zostały również zgłoszone w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu.

Mazowiecki WIIH, mając na uwadze stan prawny i faktyczny, ostatecznie zdecydował o nałożeniu na stronę kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2 ustawy o użytych sprzęcie.

Uzasadnienie zarzutów sformułowanych w piśmie strony z dnia 1 kwietnia 2022 r. w większości stanowi zbiór tez dotyczących postępowania administracyjnego. Strona

wskazała m.in., że organ pierwszej instancji powinien zebrać i ocenić w całości materiał dowodowy, lecz nie skonkretyzowała następnie jakich dowodów Mazowiecki WIIH nie zebrał i nie wziął pod uwagę w przedmiotowej sprawie.

Prezes UOKiK zauważa, że akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych jednoznacznie wynika, że w toku postępowania kontrolnego stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa, oraz że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. Organ pierwszej instancji wyjaśnił podstawy prawne decyzji wraz z przytoczeniem przepisów prawa oraz przedstawił tok rozumowania. Merytoryczne rozstrzygnięcie kończące przeprowadzone postępowanie posiadało, zdaniem Prezesa UOKiK, rzetelną podstawę w postaci zebranego materiału dowodowego i odpowiednie umocowanie w przepisach prawnych.

W niniejszej sprawie bez najmniejszej wątpliwości stwierdzono, że strona nie dopełniła swojego obowiązku i nie uwidoczniła dla konsumenta wymaganych prawem informacji, a więc organ pierwszej instancji zobligowany był do wymierzenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia, że na skutek przeprowadzonej kontroli strona usunęła nieprawidłowości, bowiem informacji takich nie było w sklepie w dniu rozpoczęcia kontroli.

Ponadto Prezes UOKiK wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Sankcja administracyjna ma przede wszystkim funkcję prewencyjną, ale też dyscyplinująco-represyjną, co skutkuje tym, iż adresat decyzji administracyjnej, którą nałożono na niego sankcję administracyjną z tytułu naruszenia przepisu ustawowego ponosi odpowiedzialność obiektywną.

Stwierdzenie w wyniku kontroli, że jakiś podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Nie ma tutaj zastosowania zasada winy (por. wyrok WSA w Warszawie z 29 sierpnia 2019 r., VI SA/Wa 805/19: „Organ nie jest władny do badania przestąnek, takich jak wina, szkoda czy działanie osób trzecich, ponieważ w świetle powołanego przepisu, nie mają one żadnego wpływu na powstanie tejże odpowiedzialności.”).

Jednocześnie należy zauważyć, że wymierzona stronie na podstawie art. 91 pkt 25 oraz art. 91 pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie kara była najniższą z możliwych w świetle art. 92 tej ustawy. Zgodnie z art. 92 pkt 6 ww. ustawy kara w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł, a zgodnie z art. 92 pkt 5 w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 26 kara wynosi od 5.000 zł do 500.000 zł. Wymierzona stronie kara, po zastosowaniu mechanizmu przewidzianego w art. 93 ust. 5 ustawy o zużytym sprzęcie jest najniższą z możliwych.

Prezes UOKiK przypomina, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz. Urz. UE L 197 z 24.07.2012, str. 38, z późn. zm.). Zgodnie z art. 22 tej dyrektywy państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być

skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Nałożona na stronę, wydaną na podstawie art. art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c, art. 92 pkt 5 i 6 oraz art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o użytych sprzęcie decyzją PO.33.ZSE.12.2022.PC z 14 marca 2022 r., kara pieniężna w wysokości 5.000 zł spełnia powyższe kryteria.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzut naruszenia przez Mazowieckiego WIIH art. 7 Kpa oraz art. 77 § 1 Kpa w związku z art. 75 § 1 należy uznać za bezpodstawny.

Przedsiębiorca ... zarzucił ponadto zaskarżonej decyzji Mazowieckiego WIIH naruszenie art. 8 Kpa poprzez naruszenie zasady pogłębionego zaufania obywateli do organów Państwa, jako że przepis ten nakłada również na organy administracji publicznej wymóg rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść obywatela, jeśli nie stoi temu na przeszkodzie ważny interes społeczny, czego organ pierwszej instancji, zadaniem strony nie uczynił.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zwraca uwagę, że w komentarzu do Kodeksu postępowania administracyjnego Andrzej Wróbel wskazuje, że (Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego LEX/el., 2015) zawarta w art. 8 zasada pogłębienia zaufania obywateli do organów państwa określa wyraźnie to, co implicite jest zawarte w zasadzie praworządności. Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa, wynika bowiem przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i decyzje wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań. Dalej można przytoczyć, iż Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku podkreśla, że w celu realizacji pogłębienia zaufania obywateli do organów państwa konieczne jest „przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględniania w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa” (wyrok z dnia 7 grudnia 1984 r., III SA 729/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 117). W ocenie Prezesa UOKiK w przedmiotowej sprawie tak właśnie postępował Mazowiecki WIIH w postępowaniu przeprowadzonym ściśle zgodnie z wymogami Kpa, opierając się na bezsprzecznych ustaleniach postępowania kontrolnego. Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli i udokumentowane w protokole kontroli, który został przez Stronę podpisany bez uwag. W momencie podjęcia kontroli informacje wymagane art. 37 ust. 4 oraz art. 39 ust. 2 ustawy o użytych sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli podpisanym przez stronę bez uwag. Przepisy ww. ustawy wskazują wprost, jakie informacje dystrybutor sprzętu powinien umieścić w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane.

W ocenie organu drugiej instancji okoliczności naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, która jak wskazano już wcześniej została wymierzona w najmniejszej z możliwych wysokości.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Prezesa UOKiK zarzut stron dotyczący naruszenia art. 8 Kpa jest bezpodstawny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Mazowieckiego WIIH art. 107 § 3 Kpa poprzez jego nie zastosowanie - brak w uzasadnieniu decyzji wyjaśnienia istoty sprawy, w szczególności wskazania faktów, które organ uznała za udowodnione oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, brak rozważenia całokształtu materiału dowodowego i prawidłowego wyjaśnienia rozstrzygnięcia w uzasadnieniu decyzji Prezes UOKiK stwierdza, iż należy uznać go za chybiony.

Organ drugiej instancji po analizie skarżonej decyzji nie stwierdził naruszenia art. 107 § 3 Kpa, gdyż zawarte zostało w niej zarówno uzasadnienie faktyczne, prawne w sposób czytelny, jak również organ uzasadnił wszelkie przesłanki, którymi się kierował przy wydawaniu decyzji. W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie, jak wynika z akt sprawy wszystkie niezbędne informacje zostały przekazane stronie w toczącym się postępowaniu kontrolnym, a następnie administracyjnym. Mazowiecki WIIH w decyzji PO.33.ZSE.12.2022.PC z dnia 14 marca 2022 r. wyczerpująco opisał stan faktyczny, na podstawie którego uznał, że prowadzenie postępowania administracyjnego jest uzasadnione. W uzasadnieniu decyzji organ pierwszej instancji szczegółowo przedstawił tok działania w efekcie którego została ona wydana, jak również wskazał w oparciu o jakie dowody. Nie było konieczności wskazania w treści decyzji dowodów, którym organ odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, gdyż takie nie wystąpiły w sprawie. Wszystkie dowody zebrane w toku postępowania potwierdzają stan faktyczny naruszający prawo, co dokładnie zostało omówione powyżej.

Natomiast odpowiadając stronie na zarzut braku prawidłowego zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, Prezes UOKiK wskazuje, że podstawą prawną przeprowadzenia kontroli w sklepie ... , należącym do przedsiębiorcy... , w zakresie przepisów ustawy o zużytych sprzęcie, był art. 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie nadzoru rynku i zgodności produktów oraz zmieniające dyrektywę 2004/42/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 765/2008 i (UE) nr 305/2011 (Dz.Urz.UE.L 2019 Nr 169, str. 1) - obowiązującego od 16 lipca 2021 r. Zakres stosowania przepisów ww. rozporządzenia został określony w załączniku I do rozporządzenia, obejmuje on również regulacje dotyczące zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego. W związku z powyższym zastosowanie w niniejszej sprawie będzie miał art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy Prawo przedsiębiorców, zgodnie z którym zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy kontrola ma zostać przeprowadzona na podstawie ratyfikowanej umowy międzynarodowej albo bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej. Prezes UOKiK informuje również, że artykuł 11 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1020 został wskazany, jako podstawa prawna przeprowadzenia kontroli, w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli nr DS 12/2022 z dnia 21 stycznia 2022 r. - odebrany przez przedsiębiorcę 21 stycznia 2022 r., razem z „Pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego.

Ponadto inspektorzy na karcie pierwszej Protokołu kontroli, jako powód przeprowadzenia kontroli bez uprzedniego zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze jej wszczęcia, prawidłowo wskazali art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy Prawo przedsiębiorców.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, należy uznać zarzut braku prawidłowego zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, skutkujący nieważnością czynności prawnej, jako niezasadny.

Ponadto w odwołaniu strona wskazała, że nie mogła przewidzieć konsekwencji niezapowiedzianej kontroli, w tym nie miała możliwości podjęcia zawczasu odpowiednich działań w celu wyeliminowania ewentualnych nieprawidłowości. Tym samym, w ocenie strony nie można w pełni przyjąć, że kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego czego można było od niego oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło. Zachodzą zatem, jego zdaniem, okoliczności uzasadniające odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej. Strona podkreśliła również, że wszystkie zobowiązania dystrybutora, dotyczące odbierania zużytego sprzętu były rzetelnie przez nią wykonywane, a nabywcy byli informowani o możliwości nieodpłatnego przyjęcia zużytego sprzętu przez przedsiębiorcę. Przypomniała również, że bezzwłocznie podjęła działania naprawcze i uwidoczniała informacje wymagane przepisami ustawy o zużyтым sprzęcie.

Odnosząc się do powyższych zarzutów Prezes UOKiK zauważa, że przepisy ustawy o zużyтым sprzęcie, w tym dotyczące umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie odbioru zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, tj. art. 37 oraz art. 39 są jednoznaczne i nie wymagają dodatkowych wyjaśnień.

Prezes UOKiK wskazuje również, że podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużyтым sprzęcie, kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz w art. 39 pkt 2 ww. ustawy nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Wywieszenie informacji po interwencji organu kontroli nie może w tym wypadku stanowić usprawiedliwienia wobec nieprzestrzegania przepisów ustawy. Należy mieć również na względzie, że czynność umieszczania (wywieszania) wymaganych informacji jest okolicznością całkowicie zależną od strony. To na dystrybutorze ciąży obowiązek realizacji przepisów art. 37 oraz art. 39 ustawy o zużyтым sprzęcie i to on ma zapewnić taką organizację firmy, aby przepisy te były przestrzegane.

Organ drugiej instancji podkreśla, że strona jako profesjonalista działający w branży od 2006 r. (wg CEIDG) jest zobowiązana wiedzieć jakie obowiązki i na podstawie jakich przepisów są na nią nakładane. Ustawa o zużyтым sprzęcie w sposób jednoznaczny stanowi, że przedsiębiorca musi umieścić w punkcie sprzedaży w miejscu widocznym informacje, o których mowa: w art. 37 ust. 1 -3 oraz art. 39 ust. 2 ww. ustawy. Przekazywanie tych informacji w innej formie (np. ustnie) nie spełnia tego obowiązku. Każdy podmiot gospodarczy zobligowany jest do znajomości przepisów dotyczących jego

działalności i respektowania ich. Konsekwencją nieprzestrzegania obowiązującego porządku prawnego w przypadku ujawnienia nieprawidłowości jest zastosowanie przewidzianych w ustawie o użytych sprzęcie sankcji.

Odpowiedzialność wynikająca z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c ustawy o użytych sprzęcie ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w szczególności art. 37 i art. 39 ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przestanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków.

Przepisy ustawy o użytych sprzęcie nakazują wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków określonych w ww. przepisach, chociażby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane.

Należy w tym miejscu podkreślić, że nawet spełnienie obowiązków nałożonych w art. 37 ust. 1 - 3 ustawy o użytych sprzęcie, dotyczących odbioru użytego sprzętu, nie będzie spełnieniem wymagań informacyjnych, o których mowa w art. 37 ust. 4 ww. ustawy.

Przepisy ustawy o użytych sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w art. 93 ust 4 ww. ustawy, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

W niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przestanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wojewódzkiemu Inspektorowi na odstąpienie od wymierzenia kary. Ponadto podkreślić należy, że strona informacje wymagane przepisami ustawy o użytych sprzęcie umieściła w trakcie kontroli niezwłocznie, co świadczy że wykonanie tej czynności nie było związane z nadmiernymi trudnościami.

Prezes UOKiK, po przeanalizowaniu sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie widzi również podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przestanki faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków informacyjnych nałożonych na nią w dwóch przepisach prawnych, tj. art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy, w związku z czym nie można uznać, że waga naruszenia prawa była znikoma, a tym samym przestanka pierwsza nie została spełniona.

Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż strona w toku kontroli podjęła dobrowolne działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Przesłanki te, jednak muszą być spełnione łącznie.

Ponadto organ drugiej instancji wskazuje, że fakt zaprzestania naruszania przepisów prawa i podjęcia działań naprawczych, nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o zużyciu sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

Podsumowując Prezes UOKiK stwierdza, że Mazowiecki WIIH, miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt. 25 i 26 lit. c ustawy o zużyciu sprzęcie. Organ pierwszej instancji właściwie wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, jak również uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3 ww. ustawy, dokonał również właściwej analizy przesłanek zawartych w art. 189f Kpa oraz okoliczności wskazanych w art. 93 ust. 4 ustawy o zużyciu sprzęcie, wymierzając karę w dolnej granicy przedziału wskazanego w art. 92 pkt 5 i 6 ww. ustawy, tj. 5 000 zł.

Należy również uznać, że organ pierwszej instancji właściwie zastosował również zasadę określoną w art. 93 ust. 5 ww. ustawy, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Organ dodatkowo podkreśla, że kara została wymierzona w dolnej granicy możliwej do nałożenia kary określonej w art. 92 pkt 5 (od 5 000 zł - 500 000 zł) i 6 (od 5 000 zł - 300 000 zł) tej ustawy. Kara pieniężna ustalona przez Mazowieckiego WIIH na poziomie 5 000 zł, zdaniem organu drugiej instancji została ustalona na poziomie najniższym z możliwych, biorąc pod uwagę, ustalony przez ustawodawcę szeroki przedział wysokości kary oraz, że przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków wynikających z dwóch przepisów ustawy o zużyciu sprzęcie, tj. art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt. 2 ww. ustawy.

Dodatkowo odnosząc się do argumentu strony dotyczącego wysokich kosztów utrzymania firmy Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużyciu sprzęcie znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,

- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie po tym, jak decyzja w niniejszej sprawie stanie się ostateczna.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytych sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Mając na uwadze powyższe w ocenie organu drugiej instancji brak jest podstaw do obniżenia wysokości kary, czy uchylecia zaskarżonej decyzji i umorzenia postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/